Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba w składzie powiększonym)

z dnia 23 lipca 2025 r.*

Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o wolnym stanowisku – Personel kierowniczy wyższego szczebla Komisji – Odrzucenie kandydatury – Powołanie innego kandydata – Nieprawidłowości w postępowaniu w sprawie wyboru – Oczywisty błąd w ocenie – Zarzut niezgodności z prawem – Pewność prawa – Upoważnienie udzielone przez przewodniczącą Komisji szefowi jej gabinetu – Odpowiedzialność

W sprawie T-613/23

James Flett, zamieszkały w Brukseli (Belgia), którego reprezentowała L. Levi, avocate,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowały M. Brauhoff i A. Sauka, w charakterze pełnomocników, wspierane przez D. Waelbroecka i A. Durona, adwokatów,

strona pozwana,

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie: R. da Silva Passos, prezes, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (sprawozdawczyni) i H. Cassagnabère, sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 stycznia 2025 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W skardze opartej na art. 270 TFUE skarżący, James Flett, wnosi, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 stycznia 2023 r., na mocy której na stanowisko głównego doradcy prawnego zespołu służby prawnej Komisji ds. polityki handlowej i Światowej Organizacji Handlu powołano inną osobę (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), a po drugie, naprawienia szkody, jaką miał ponieść w wyniku tej decyzji.

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 23 maja 2022 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o naborze na stanowisko głównego doradcy prawnego zespołu ds. polityki handlowej i Światowej Organizacji Handlu, precyzując w nim kryteria oceny zgodne z wymaganiami przewidzianymi dla tego stanowiska. W ogłoszeniu o naborze wskazano, że wybrany kandydat zostanie zatrudniony w grupie zaszeregowania AD 14 lub AD 15.

3 W następstwie publikacji tego ogłoszenia o naborze zgłosiło się ośmiu kandydatów, w tym skarżący.

4 W dniu 8 września 2022 r. owych ośmiu kandydatów zostało zaproszonych na rozmowę kwalifikacyjną przez komisję preselekcyjną Komisji. Podczas tego spotkania komisja zadała każdemu z kandydatów pięć pytań, mających na celu ocenę kryteriów wskazanych w ogłoszeniu o naborze oraz przyznanie każdemu kandydatowi odpowiedniej liczby punktów.

5 W dniu 27 października 2022 r., na podstawie sprawozdania z preselekcji, do którego załączono tabele ocen, komitet doradczy ds. powołań (zwany dalej „KDP") w ramach pierwszego etapu postępowania w sprawie naboru (zwanego dalej „pierwszym etapem") dokonał wyboru trzech kandydatów, którzy uzyskali najlepsze wyniki, w tym skarżącego, ocenionego najwyżej. W ramach drugiego etapu postępowania w sprawie naboru (zwanego dalej „drugim etapem") wskazani kandydaci wzięli udział w testach oceny zintegrowanej oraz rozmowie kwalifikacyjnej przeprowadzonej przez KDP.

6 W dniu 22 listopada 2022 r. skarżący wziął udział w testach etapu oceny zintegrowanej, obejmujących ćwiczenia indywidualne i zespołowe, a także rozmowy zorientowane na analizę zdolności kierowniczych. W oparciu o przebieg tego etapu dla każdego kandydata sporządzono odrębne sprawozdania.

7 W dniu 1 grudnia 2022 r. skarżący, podobnie jak dwóch pozostałych kandydatów, uczestniczył w rozmowie kwalifikacyjnej przed KDP. Po zakończeniu drugiego etapu KDP stwierdził, że skarżący nie posiada „odpowiedniego połączenia kompetencji i doświadczenia", wobec czego nie został zakwalifikowany do rozmowy z przewodniczącą Komisji (zwaną dalej „przewodniczącą"). Do rozmowy zaproszono jedynie kandydata A.

8 W dniu 25 stycznia 2023 r. Komisja przyjęła zaskarżoną decyzję, na mocy której to A (a nie skarżący) został powołany na stanowisko głównego doradcy prawnego zespołu ds. polityki handlowej i Światowej Organizacji Handlu.

9 W dniu 28 lutego 2023 r. skarżący złożył zażalenie na tę decyzję.

10 W dniu 27 czerwca 2023 r. Komisja oddaliła zażalenie na zaskarżoną decyzję (dalej „decyzja oddalająca zażalenie").

Żądania stron

11 Skarżący wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie;

– zasądzenie od Komisji odszkodowania za poniesioną szkodę;

– zobowiązanie Komisji do opublikowania oficjalnych przeprosin i wycofania stwierdzenia, że skarżący nie posiadał kwalifikacji wymaganych na stanowisko objęte przedmiotowym postępowaniem w sprawie naboru;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

12 Komisja wnosi w istocie do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie właściwości Sądu do orzekania w przedmiocie żądania czwartego

13 Skarżący domaga się od Komisji opublikowania oficjalnych przeprosin i wycofania stwierdzenia, że nie posiadał on kwalifikacji wymaganych na stanowisko objęte przedmiotowym postępowaniem w sprawie naboru.

14 Z utrwalonego orzecznictwa wynika w tym względzie, że sąd Unii, w ramach wykonywanej przez siebie kontroli zgodności z prawem na podstawie art. 91 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, nie jest właściwy do kierowania nakazów do administracji (wyroki: z dnia 9 grudnia 2020 r., GV/Komisja, T-705/19, niepublikowany, EU:T:2020:590, pkt 155; z dnia 30 kwietnia 2025 r., EL/Komisja, T-325/24, niepublikowany, EU:T:2025:424, pkt 10).

15 W konsekwencji z uwagi na brak właściwości Sądu do rozpoznania tego żądania skarżącego należy je oddalić.

Przedmiot skargi

16 Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz decyzji oddalającej zażalenie. Utrzymuje przy tym, że treść decyzji oddalającej wykracza poza zwykłe potwierdzenie decyzji pierwotnej, co jednak nie zostało przez niego poparte szczegółowym uzasadnieniem.

17 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zażalenie administracyjne, o którym mowa w art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, i jego oddalenie – w sposób wyraźny lub dorozumiany – stanowią integralną część złożonej procedury i są jedynie wstępną przesłanką wniesienia skargi do sądu. W tych okolicznościach skarga, nawet jeżeli formalnie jest skierowana przeciwko oddaleniu zażalenia, skutkuje przedłożeniem ocenie sądu aktu niekorzystnego, którego zażalenie dotyczyło, chyba że oddalenie zażalenia ma inny zakres niż akt, na który to zażalenie zostało wniesione (zob. wyrok z dnia 11 listopada 2020 r., AD/ECHA, T-25/19, niepublikowany, EU:T:2020:536, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

18 Ponadto, mając na uwadze rozwojowy charakter postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, wyraźna decyzja oddalająca zażalenie, która zawiera jedynie dodatkowe wyjaśnienia i sprowadza się do szczegółowego ujawnienia motywów utrzymania w mocy wcześniejszej decyzji, nie stanowi aktu niekorzystnego. Niemniej jednak, ze względu na wspomniany rozwojowy charakter postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, przedmiotowe wyjaśnienia powinny zostać uwzględnione przy ocenie zgodności z prawem zaskarżonego aktu (wyrok z dnia 7 września 2022 r., Migadakis/ENISA, T-507/21, niepublikowany, EU:T:2022:507, pkt 13).

19 W rozpatrywanym przypadku należy stwierdzić, że decyzja oddalająca zażalenie utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, doprecyzowując jej uzasadnienie. Okoliczność, że w odpowiedzi na argumenty skarżącego zawarte w zażaleniu Komisja doprecyzowała uzasadnienie zaskarżonej decyzji, nie stanowi podstawy do uznania decyzji oddalającej zażalenie za samodzielny akt niekorzystny dla skarżącego.

20 W konsekwencji, biorąc pod uwagę, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej zażalenie nie posiada samodzielnej treści, skargę należy uznać za formalnie skierowaną przeciwko zaskarżonej decyzji, której uzasadnienie zostało doprecyzowane w decyzji oddalającej zażalenie. Ocena zgodności z prawem zaskarżonej decyzji powinna zatem uwzględniać uzasadnienie zawarte w decyzji oddalającej zażalenie (zob. podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., Veit/EBC, T-474/18, niepublikowany, EU:T:2020:140, pkt 24, 25).

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

21 Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty. Zarzut pierwszy odnosi się do naruszenia przepisów regulujących postępowanie w sprawie naboru oraz zasady dobrej administracji. Zarzut drugi dotyczy oczywistych błędów w ocenie. Zarzut trzeci dotyczy niezgodności z prawem decyzji Komisji w sprawie polityki równości płci zawartej w sprawozdaniu z 2351. posiedzenia Komisji, które odbyło się w Brukseli (Belgia) w dniu 30 września 2020 r. [PV(2020) 2351 final z dnia 11 listopada 2020 r.] (zwanej dalej „decyzją w sprawie polityki równości”). Zarzut czwarty odnosi się do decyzji przewodniczącej o udzieleniu upoważnienia szefowi jej gabinetu do przeprowadzenia rozmowy z kandydatem A, która to decyzja zdaniem skarżącego nie została uzasadniona istnieniem nadrzędnych względów służbowych i narusza zasadę pewności prawa.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia przepisów regulujących postępowanie w sprawie naboru oraz zasady dobrej administracji

22 W zarzucie pierwszym skarżący podnosi, że Komisja naruszyła pkt 5.2.6 i 5.2.7 decyzji Komisji SEC(2004) 1352/2 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiającej jej politykę w zakresie personelu kierowniczego wyższego szczebla (zwanej dalej „decyzją w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla") oraz art. 1 ust. 1 regulaminu wewnętrznego KDP. W każdym razie zdaniem skarżącego Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji.

23 W pierwszej kolejności, zgodnie z pkt 5.2.6 akapit drugi decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, KDP sporządza krótką listę obejmującą wszystkich kandydatów posiadających odpowiednie kwalifikacje na dane stanowisko zgodne z wymaganiami przewidzianymi dla tego stanowiska w ogłoszeniu o naborze. W tym zakresie skarżący twierdzi, że choć KDP dysponuje uprawnieniem do ograniczenia krótkiej listy do określonej „grupy kandydatów", to w okolicznościach niniejszej sprawy nie była uprawniona do umieszczenia na niej wyłącznie jednego kandydata, co zdaniem skarżącego stanowi działanie bezprawne i skutkuje wadliwością decyzji z uwagi na nadużycie proceduralne.

24 Skarżący podkreśla też, że w toku pierwszego etapu KDP potwierdziła posiadanie przez niego kwalifikacji wymaganych na przedmiotowym stanowisku. Na drugim etapie KDP uznała natomiast, że nie posiada on „odpowiedniego połączenia kompetencji i doświadczenia", co wskazuje na brak spójności w ocenie jego kandydatury przez tę komisję.

25 W drugiej kolejności skarżący podnosi, że art. 1 ust. 1 regulaminu postępowania KDP, zgodnie z którym kandydaci powinni posiadać kompetencje niezbędne do pełnienia funkcji kierowniczych wyższego szczebla, nie może być interpretowany jako podstawa do ograniczenia krótkiej listy sporządzonej po zakończeniu drugiego etapu do jednego tylko kandydata; zdaniem skarżącego takie działanie może świadczyć o arbitralnej eliminacji kandydatów, dokonanej na polecenie szefa gabinetu przewodniczącej.

26 W trzeciej kolejności skarżący twierdzi, że KDP dokonała oceny porównawczej trzech kandydatów zakwalifikowanych do drugiego etapu.

27 W czwartej kolejności skarżący utrzymuje, że odmowa umożliwienia mu odbycia rozmowy kwalifikacyjnej z przewodniczącą stanowi naruszenie pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, ponieważ po zakończeniu drugiego etapu KDP powinna była go zaprosić na rozmowę kwalifikacyjną z przewodniczącą.

28 W piątej kolejności skarżący wskazuje, iż w decyzji oddalającej zażalenie Komisja stwierdziła, że przewodnicząca zachowała możliwość zaproszenia go na rozmowę kwalifikacyjną niezależnie od uprzedniego odrzucenia jego kandydatury przez KDP po zakończeniu drugiego etapu. Skarżący podnosi jednak, że sama możliwość odbycia takiej rozmowy nie jest wystarczająca, aby usunąć uchybienie proceduralne, do którego miało dojść.

29 W szóstej kolejności skarżący podnosi, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji.

30 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącego.

31 Skarżący twierdzi w istocie, że niezakwalifikowanie go do odbycia rozmowy kwalifikacyjnej z przewodniczącą po zakończeniu drugiego etapu stanowi naruszenie obowiązujących przepisów proceduralnych.

32 W pierwszej kolejności, zgodnie z pkt 5.2.6 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, KDP powinna dokonywać oceny kwalifikacji kandydatów na stanowisko do obsadzenia wyłącznie na podstawie ich „rzeczywistych osiągnięć", w świetle wyników szczegółowych rozmów kwalifikacyjnych oraz testów przeprowadzonych w ramach etapu oceny zintegrowanej, obejmujących w szczególności rozmowy kwalifikacyjne „ukierunkowane na kompetencje kierownicze". Na tej podstawie KDP sporządza listę kandydatów obejmującą „wszystkich, którzy [według niej] odpowiadają profilowi określonemu w pierwotnym opisie stanowiska, tj. posiadają kwalifikacje wymagane do jego objęcia". Lista ta powinna zapewniać właściwym członkom Komisji „zadowalający wybór" kandydatów, przy zachowaniu rozsądnej liczby nazwisk, tak aby nie „obciążać ich koniecznością przeprowadzenia oceny porównawczej nadmiernej liczby osób".

33 Ponadto w pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla wyraźnie wskazano, że rozmowa kwalifikacyjna z komisarzem nadzorującym odbywa się z „kandydatem (kandydatami) wybranym(i) w ramach preselekcji". W związku z tym, mając na uwadze obowiązek KDP polegający na wykluczeniu osób niespełniających kryteriów określonych w ogłoszeniu o naborze – w szczególności w zakresie kompetencji do pełnienia funkcji kierowniczych wyższego szczebla – przedmiotowe przepisy nie wykluczają możliwości wskazania jednego kandydata po zakończeniu drugiego etapu.

34 W niniejszej sprawie po zakończeniu drugiego etapu KDP wskazała zarówno mocne strony skarżącego, jak i obszary wymagające poprawy, a następnie stwierdziła, że „uwzględniając wszystkie elementy ocenione podczas rozmowy kwalifikacyjnej", skarżący nie posiada „odpowiedniego połączenia kompetencji i doświadczenia niezbędnego do objęcia tej przedmiotowej funkcji kierowniczej wyższego szczebla". KDP uznała, nie naruszając przy tym pkt 5.2.6 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, że skarżący nie posiada kwalifikacji wymaganych na omawianym stanowisku, i postanowiła nie zapraszać go na rozmowę z przewodniczącą. Okoliczność, że po zakończeniu drugiego etapu KDP zaproponowała kandydaturę tylko jednego z pozostałych kandydatów, nie może być uznana za naruszenie tego przepisu.

35 Ponadto okoliczność, że skarżący został wybrany zarówno przez komisję preselekcyjną, jak i przez KDP w ramach pierwszego etapu, nie pozostaje w sprzeczności z decyzją KDP o nieumieszczeniu jego nazwiska na krótkiej liście sporządzonej po zakończeniu drugiego etapu. Uwzględniając wieloetapowy charakter postępowania w sprawie naboru wynikający w szczególności z pkt 5.2.6 akapit drugi decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, KDP była na tym etapie zobowiązana do dokonania pogłębionej oceny stopnia kwalifikacji kandydatów w odniesieniu do przedmiotowego stanowiska.

36 Wreszcie, jak wskazuje Komisja, zarzut skarżącego dotyczący nadużycia procedury nie został poparty żadnymi dowodami, a w każdym razie nie podważa ustaleń przedstawionych w pkt 34 powyżej. Zarzut ten należy zatem oddalić.

37 W drugiej kolejności skarżący utrzymuje, że art. 1 ust. 1 regulaminu postępowania KDP nie może stanowić podstawy wykluczenia go z postępowania po zakończeniu drugiego etapu, ponieważ przepis ten należy stosować z poszanowaniem pkt 5.2.6 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla.

38 Zgodnie z art. 1 ust. 1 regulaminu postępowania KDP komisja „dokonuje oceny kandydatów pod kątem ich zdolności do pełnienia funkcji kierowniczych wyższego szczebla”. Wspomniane kryterium zostało również wskazane w ogłoszeniu o naborze oraz w pkt 5.2.6 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, który przewiduje, że jak przypomniano w pkt 32 powyżej, drugi etap obejmuje w szczególności rozmowy kwalifikacyjne „ukierunkowane na kompetencje kierownicze”.

39 Zdolność kandydatów do pełnienia funkcji kierowniczych wyższego szczebla powinna zatem zostać szczegółowo oceniona przez KDP w ramach drugiego etapu postępowania i ocena ta może uzasadniać, na tym późniejszym etapie, wykluczenie kandydatów, nawet jeśli formalnie spełniają oni wymagane kryteria kwalifikacyjne.

40 W niniejszej sprawie wniosek KDP sformułowany po zakończeniu drugiego etapu, zgodnie z którym skarżący nie posiadał „odpowiedniego połączenia kompetencji i doświadczenia niezbędnego do pełnienia konkretnej funkcji kierowniczej wyższego szczebla”, należy interpretować jako stwierdzenie braku posiadania przez skarżącego wystarczających umiejętności kierowniczych wymaganych na rozpatrywanym stanowisku.

41 Okoliczność, że kandydatura skarżącego nie została utrzymana po zakończeniu drugiego etapu, w świetle kryterium określonego w art. 1 ust. 1 regulaminu postępowania KDP, nie stoi zatem w sprzeczności z pkt 5.2.6 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla.

42 Wreszcie twierdzenia skarżącego, zgodnie z którymi KDP mogła arbitralnie eliminować kandydatów na polecenie szefa gabinetu przewodniczącej, nie są poparte dowodami. Ponadto okoliczność, że kandydatura skarżącego nie została utrzymana po zakończeniu drugiego etapu, została należycie uzasadniona względami wskazanymi w pkt 34 powyżej. W związku z tym te twierdzenia skarżącego należy oddalić.

43 W trzeciej kolejności twierdzenie, że KDP dokonała oceny porównawczej kandydatów, jest bezzasadne. Wniosek, zgodnie z którym skarżący nie posiadał „odpowiedniego połączenia kompetencji i doświadczenia”, nie może być interpretowany jako rezultat dokonanego przez KDP porównania jego umiejętności z osiągnięciami dwóch pozostałych kandydatów, którzy nadal uczestniczyli w postępowaniu w sprawie naboru. Wskazuje ona natomiast, że jak wynika z pkt 34 powyżej, zdaniem KDP skarżący nie spełniał wymaganego poziomu kwalifikacji, który warunkował możliwość zaproszenia go na rozmowę kwalifikacyjną z przewodniczącą.

44 W czwartej kolejności, mając na uwadze, że skarżący nie spełniał poziomu kwalifikacji wymaganych na omawianym stanowisku, KDP nie zakwalifikowała go do rozmowy kwalifikacyjnej z przewodniczącą. Zgodnie z pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla KDP nie była zatem zobowiązana do zaproszenia go na rozmowę kwalifikacyjną.

45 W piątej kolejności pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla przewiduje, że przewodnicząca, pod określonymi warunkami, może zaprosić na rozmowę kwalifikacyjną kandydatów wykluczonych przez KDP po zakończeniu drugiego etapu, w przypadku gdy wybrani przez KDP kandydaci okażą się niezadowalający.

46 Mimo to, jak wskazuje skarżący, możliwość zaproszenia na rozmowę kwalifikacyjną z przewodniczącą, o której mowa w pkt 45 powyżej, nie jest równoznaczna z ustanowieniem na jego rzecz prawa do odbycia tej rozmowy, w sytuacji gdy jego kandydatura nie została utrzymana przez KDP po zakończeniu drugiego etapu.

47 W szóstej kolejności skarżący podnosi w skardze, że „z powodów wskazanych powyżej wydarzenia, które miały miejsce, stanowią również i w każdym razie naruszenie zasady dobrej administracji”. Skarżący odwołuje się zatem do wcześniejszego argumentu, zgodnie z którym powinien był zostać wybrany przez KDN po zakończeniu drugiego etapu, bez przedstawienia dodatkowych wyjaśnień na poparcie swojego stanowiska. Wobec faktu, że owe argumenty zostały już uznane za bezpodstawne, nie mogą one, bez przedstawienia dodatkowych wyjaśnień, prowadzić do stwierdzenia naruszenia zasady dobrej administracji.

48 W replice skarżący stwierdził również, że jest „zaniepokojony widocznym brakiem dobrej administracji w zakresie dokumentacji oraz elementów akt sprawy na różnych etapach postępowania”. Jego zdaniem KDP powinna była dysponować sprawozdaniem z preselekcji na drugim etapie. Podnosi on również w szczególności, że przewodnicząca powinna była otrzymać komplet dokumentów dotyczących jego kandydatury. Tymczasem Komisja nie wykazała, że dokumenty te zostały rzeczywiście przekazane.

49 Skarga nie zawiera jednak takiego argumentu, w szczególności stanowiącego poparcie dla zarzutu naruszenia zasady dobrej administracji.

50 W skardze skarżący wskazał bowiem jedynie, że akta sprawy przekazane przez KDP przewodniczącej, które – jak twierdzi – były niekompletne, uniemożliwiły tej ostatniej „poważne” rozważenie możliwości zaproszenia go na rozmowę kwalifikacyjną, pomimo wcześniejszego wykluczenia z postępowania przez KDP. Przewodnicząca nie była zatem w stanie skorzystać z uprawnienia, o którym mowa w pkt 45 powyżej.

51 Również w tym zakresie skarżący nie rozwinął tej argumentacji w sposób umożliwiający wykazanie naruszenia zasady dobrej administracji, na które powołał się w sposób niezależny.

52 W myśl zaś utrwalonego orzecznictwa zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który znajduje zastosowanie do postępowania przed Sądem na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz z art. 76 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem skarga musi wskazywać przedmiot sporu, podnoszone zarzuty i argumenty, a także zwięzłe omówienie tych zarzutów. Elementy te winny być na tyle jasne i precyzyjne, by umożliwiały stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, jeśli zajdzie taka potrzeba, bez dodatkowych informacji. W celu zagwarantowania pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, będące podstawą jej złożenia, wynikały w sposób spójny i zrozumiały z samej treści skargi (zob. postanowienie z dnia 17 listopada 2020 r., González Calvet/SRB, T-257/20, niepublikowane, EU:T:2020:541, pkt 9 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 Ponieważ w skardze nie wskazano, na czym miało polegać naruszenie zasady dobrej administracji przez Komisję, argumenty przedstawione przez skarżącego na etapie repliki nie mogą zrekompensować braku klarowności skargi.

54 W konsekwencji, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 52 powyżej, szósty zarzut szczegółowy skarżącego należy odrzucić jako niedopuszczalny.

55 Wynika z tego, że zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego oczywistych błędów w ocenie

56 W zarzucie drugim skarżący podnosi, po pierwsze, że nie rekomendując zaproszenia go na rozmowę kwalifikacyjną z przewodniczącą, a jednocześnie nie kwestionując, że spełniał on kryteria kwalifikacyjne określone w ogłoszeniu o naborze, KDP dopuściła się popełnienia oczywistego błędu w ocenie.

57 Skarżący podkreśla, że oczywisty błąd w ocenie popełniony przez KDP, choć formalnie odrębny, pozostaje w ścisłym związku z naruszeniem opisanym w zarzucie pierwszym. Błąd ten wywołał skutki nie tylko proceduralne, ale również materialne – zarówno dla niego, jak i po stronie Komisji.

58 Po drugie, skarżący utrzymuje, iż skoro po zakończeniu drugiego etapu KDP uznała, że posiada on odpowiednie kwalifikacje, to decyzja o jego wykluczeniu po zakończeniu drugiego etapu stanowi oczywisty błąd w ocenie. Oceny KDP po zakończeniu pierwszego etapu nie można było podważyć na etapie drugim – ani na podstawie sprawozdania z oceny zintegrowanej, o którym mowa w pkt 6 powyżej, ani też na podstawie wyników rozmowy kwalifikacyjnej.

59 Pomocniczo skarżący uważa, że niezależnie od wniosków KDP, skoro kandydat A został uznany za osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje, również on powinien był zostać zakwalifikowany jako kandydat spełniający wymagane kwalifikacje i otrzymać zaproszenie na rozmowę kwalifikacyjną z przewodniczącą.

60 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącego.

61 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że błąd jest oczywisty tylko wtedy, gdy jest łatwy do zauważenia i może zostać stwierdzony w świetle kryteriów, od których prawodawca uzależnił korzystanie przez administrację z przysługującego jej zakresu uznania. W rezultacie aby wykazać, że administracja popełniła oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego, dający podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji, dowody, które obowiązana jest przedstawić strona skarżąca, muszą wystarczyć do pozbawienia wiarygodności dokonanej przez administrację oceny. Innymi słowy – jeżeli mimo przedstawionych przez stronę skarżącą dowodów podważaną ocenę można jednak uznać za prawdziwą lub wiarygodną, zarzut oczywistego błędu należy oddalić (wyrok z dnia 20 października 2021 r., ZU/Komisja, T-671/18 i T-140/19, niepublikowany, EU:T:2021:715, pkt 199).

62 Należy również zauważyć, że komisja preselekcyjna dysponuje – zwłaszcza gdy chodzi o obsadzenie stanowiska szczególnie wysokiego szczebla – szerokim zakresem uznania przy ocenie osiągnięć kandydatów. Ponadto oceny dokonywane przez komisję preselekcyjną podczas oceny umiejętności kandydatów mają charakter wartościujący i opierają się na wynikach testów kandydatów, mieszcząc się w ramach wspomnianego wcześniej zakresu uznania. Oceny te mogą być poddane kontroli sądu jedynie w razie ewidentnego naruszenia norm regulujących prace komisji konkursowej. Sąd nie powinien bowiem zastępować oceny komisji konkursowej własną oceną (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., OM/Komisja, T-118/22, niepublikowany, EU:T:2022:849, pkt 74, 75).

63 Podnoszone przez skarżącego dwa oczywiste błędy w ocenie należy zbadać w świetle powyższych rozważań.

64 Co się tyczy pierwszego zarzucanego oczywistego błędu w ocenie – jak wskazano w pkt 35 i 39 powyżej – kryteria wyboru kandydatów ulegały modyfikacji na kolejnych etapach postępowania w sprawie naboru. W związku z tym fakt doprecyzowania oceny osiągnięć skarżącego pomiędzy pierwszym a drugim etapem nie może być uznany za oczywisty błąd w ocenie, lecz stanowi wyraz progresywnego charakteru wymagań stawianych w celu obsadzenia przedmiotowego stanowiska. Wobec powyższego argumenty skarżącego w tym zakresie należy oddalić.

65 W odniesieniu do drugiego zarzucanego oczywistego błędu w ocenie skarżący utrzymuje w istocie, że KDP popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że nie posiada on kwalifikacji wymaganych na tym stanowisku i że w związku z tym jego nazwisko nie powinno zostać umieszczone na krótkiej liście kandydatów przekazanej przewodniczącej.

66 Na poparcie swojego twierdzenia skarżący powołał się na posiadane doświadczenie, kwalifikacje zawodowe, na udany przebieg rozmów przed komisją preselekcyjną i KDP w ramach pierwszego etapu, a także na okoliczność, że „był doskonale przygotowany i jego zdaniem bardzo dobrze wypadł podczas rozmowy kwalifikacyjnej”.

67 Jednakże przekonanie skarżącego, że udzielił prawidłowych odpowiedzi na pytania zadane podczas rozmowy kwalifikacyjnej z jednej strony, oraz jego doświadczenie zawodowe wynikające z jego życiorysu oraz listu motywacyjnego z drugiej strony nie mogą stanowić niepodważalnego dowodu popełnienia przez komisję konkursową oczywistego błędu w ocenie ani nie mogą wiązać tej komisji w zakresie ocen wiedzy i umiejętności zaprezentowanych podczas egzaminu ustnego (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 grudnia 2022 r., OM/Komisja, T-118/22, niepublikowany, EU:T:2022:849, pkt 78).

68 Ponadto posiadanie doświadczenia lub specjalistycznej wiedzy z zakresu właściwego dla danej dyrekcji może mieć drugorzędne znaczenie wobec ogólnych kompetencji w zakresie zarządzania, analizy oraz oceny na wysokim poziomie, ponieważ doświadczenie i wiedza techniczna mogą być zawsze zapewnione przez osoby już pracujące w ramach dyrekcji (wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., Konidaris/Komisja, T-93/03, EU:T:2007:209, pkt 74). Podobnie, w odniesieniu do kryterium oceny umiejętności, a nie jedynie sprawdzania wiedzy, komisja konkursowa może dokonać oceny kandydata, uwzględniając zarówno udzielone przez niego odpowiedzi na pytania związane z innymi kryteriami, jak i jego osobowość, która powinna przejawiać się w sposobie zachowania podczas egzaminu ustnego (wyrok z dnia 8 lipca 2010 r., Wybranowski/Komisja, F-17/08, EU:F:2010:83, pkt 66).

69 W niniejszej sprawie, jak wskazano w pkt 34 powyżej, po zakończeniu drugiego etapu KDP odnotowała wprawdzie mocne strony skarżącego, lecz jednocześnie zidentyfikowała obszary wymagające poprawy, dochodząc do wniosku, że skarżący nie posiada umiejętności wymaganych do objęcia przedmiotowego stanowiska.

70 Ponadto okoliczność, że kandydatura skarżącego została utrzymana po zakończeniu pierwszego etapu, nie może prowadzić do stwierdzenia oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez KDP, gdyż pozbawiłoby to drugi etap wszelkiej skuteczności (effet utile).

71 W rezultacie okoliczności, na które powołuje się skarżący, nie są wystarczające, aby podważyć wiarygodność ocen dokonanych przez KDP. Nie mają one takiego charakteru, który pozwalałby na stwierdzenie oczywistego błędu w ocenie.

72 Pomocniczo skarżący uważa, że gdyby kandydat A został uznany za „osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje" „w świetle opublikowanych kryteriów", to również skarżący powinien był zostać zaklasyfikowany do tej samej kategorii, i że jeżeli do następnego etapu postępowania miał zostać wybrany tylko jeden kandydat, to właśnie on – a nie kandydat A – powinien być tą osobą. Na rozprawie skarżący oświadczył, że nie zamierzał dokonywać oceny porównawczej pomiędzy sobą a kandydatem A.

73 Ponieważ skarżący nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska, twierdzenia te należy oddalić.

74 Z powyższego wynika, że zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego niezgodności z prawem decyzji w sprawie polityki równości

75 W zarzucie trzecim skarżący podnosi częściową niezgodność z prawem decyzji w sprawie polityki równości, na mocy której przewodnicząca powierzyła szefowi swojego gabinetu zadanie przeprowadzenia rozmowy z kandydatem A po zakończeniu drugiego etapu. Zaskarżona decyzja, wydana w następstwie tej rozmowy, jest zatem niezgodna z prawem.

76 Przede wszystkim uprawnienie przewodniczącej do udzielenia upoważnienia do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej z kandydatami wybranymi przez KDP po zakończeniu drugiego etapu narusza zasadę, zgodnie z którą rozmowa ta powinna zostać przeprowadzona osobiście przez przewodniczącą.

77 Dalej, owo uprawnienie do udzielania upoważnień nie pozostaje w związku z celem realizowanym przez decyzję w sprawie polityki równości.

78 Ponadto możliwość udzielenia przez przewodniczącą upoważnienia szefowi swojego gabinetu do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej powinna być traktowana jako rozwiązanie o charakterze wyjątkowym, dopuszczalne jedynie w sytuacji, gdy takie upoważnienie nie może zostać udzielone innym członkom Komisji. Nie ma uzasadnienia dla przyznania przewodniczącej wyłącznego uprawnienia do delegowania tej czynności wyłącznie szefowi gabinetu, z pominięciem pozostałych członków Komisji.

79 Skarżący podnosi ponadto, że przewodnicząca nie może udzielać upoważnienia do przeprowadzania rozmowy kwalifikacyjnej urzędnikowi, który nie posiada kwalifikacji ani legitymacji politycznej.

80 Wreszcie upoważnienie udzielane przez przewodniczącą do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej powinno być w pierwszej kolejności kierowane do innych członków Komisji, a dopiero w sytuacjach wyjątkowych, uzasadnionych nadrzędnymi względami służbowymi, mogłoby zostać powierzone szefowi jej gabinetu; co więcej, wyłoniła się praktyka polegająca na systematycznym przyznawaniu tego upoważnienia wyłącznie szefowi gabinetu.

81 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącego.

82 Komisja uważa przede wszystkim, że argumentacja skarżącego jest bezskuteczna, ponieważ sama okoliczność przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej przez szefa gabinetu przewodniczącej po zakończeniu drugiego etapu nie ma wobec niego skutków prawnych.

83 Następnie Komisja odrzuca twierdzenia skarżącego, zgodnie z którymi decyzja w sprawie polityki równości jest niezgodna z prawem.

84 Wreszcie, niezależnie od oceny zgodności z prawem upoważnienia udzielonego na podstawie decyzji w sprawie polityki równości, Komisja podnosi, iż sama zaskarżona decyzja nie może zostać uznana za niezgodną z prawem, ponieważ organem powołującym było w tym przypadku kolegium Komisji. Zarówno przewodniczący, jak i członkowie Komisji dysponowali wszystkimi istotnymi informacjami niezbędnymi do podjęcia autonomicznej i świadomej decyzji w przedmiocie kandydata.

85 W pierwszej kolejności należy dokonać oceny, czy argumentacja przedstawiona przez skarżącego w ramach zarzutu trzeciego – z którą Komisja się nie zgadza – może zostać uznana za skuteczną, a następnie należy przeanalizować, czy argumentacja ta jest zasadna.

– W przedmiocie skuteczności argumentów przedstawionych przez skarżącego w ramach zarzutu trzeciego

86 Komisja utrzymuje, że ponieważ skarżący nie został zaproszony na rozmowę z przewodniczącą, ów etap postępowania w sprawie naboru nie wywołał wobec niego żadnych skutków prawnych. W każdym razie zdaniem Komisji wydanie zaskarżonej decyzji należało wyłącznie do jej kolegium.

87 Skarżący uważa z kolei, iż przy ocenie jego sytuacji powinny zostać uwzględnione wszystkie etapy postępowania, które doprowadziły do wydania zaskarżonej decyzji – w tym również te, które miały miejsce po zakończeniu drugiego etapu. Ponadto na rozprawie skarżący podniósł, że zgodnie z pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla nie można wykluczyć, iż gdyby przewodnicząca osobiście przeprowadziła rozmowę z kandydatem A, mogłaby na nią zaprosić również skarżącego.

88 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z decyzją w sprawie polityki równości „rozmowy z kandydatami na stanowisko dyrektora generalnego lub inne stanowisko kierownicze wyższego szczebla w jednej ze służb przewodniczącej, wyłonionymi przez KDP, są przeprowadzane osobiście przez przewodniczącą [oraz że] w przypadkach należycie uzasadnionych nadrzędnymi względami służbowymi, przed przedłożeniem kolegium wniosku o powołanie, przewodnicząca może udzielić upoważnienia do przeprowadzenia takiej rozmowy innym członkom Komisji albo szefowi swojego gabinetu”.

89 Należy zatem ustalić, czy przeprowadzenie rozmowy z kandydatem A przez szefa gabinetu przewodniczącej – zamiast przez samą przewodniczącą – przy założeniu, że czynność ta była niezgodna z prawem, mogłoby skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji. W tym względzie należy zbadać, czy taka niezgodność z prawem mogła wyrządzić skarżącemu szkodę.

90 Z pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla wynika, że nadzorujący komisarz – w niniejszej sprawie przewodnicząca – może, na podstawie wyników rozmów z kandydatem lub kandydatami z drugiego etapu, uznać wybór dokonany przez KDP za niezadowalający. W takim przypadku, pod warunkiem należytego uzasadnienia oraz w porozumieniu z członkiem Komisji odpowiedzialnym za sprawy kadrowe i administracyjne, po zakończeniu drugiego etapu może ona przeprowadzić rozmowę kwalifikacyjną z kandydatami, którzy nie zostali wybrani przez KDP.

91 Zgodnie z pkt 5.2.8 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla decyzję o powołaniu podejmuje – na podstawie uzasadnionej opinii KDP oraz uzasadnionego wniosku członka Komisji odpowiedzialnego za sprawy kadrowe i administracyjne sporządzonego w porozumieniu z przewodniczącą – kolegium Komisji. Przewodnicząca podejmuje decyzję po przeprowadzeniu rozmów kwalifikacyjnych z kandydatami z drugiego etapu na podstawie uzasadnionej opinii KDP i – w przypadku stanowiska głównego doradcy – po konsultacji z właściwym dyrektorem generalnym. W tym samym punkcie przewidziano ponadto, że nadzorujący komisarz – w niniejszej sprawie przewodnicząca – powinien odgrywać wiodącą rolę w ostatecznym wyborze osób, które będą pracować w jego służbach na szczeblu personelu kierowniczego wyższego szczebla.

92 W niniejszej sprawie, w momencie gdy kandydat A otrzymał zaproszenie na rozmowę kwalifikacyjną, skarżący wciąż pozostawał potencjalnym kandydatem do zaproszenia na rozmowę, ponieważ przewodnicząca zachowała możliwość skorzystania z uprawnienia do zaproszenia go, w przypadku gdyby nie była usatysfakcjonowana kandydaturą A po rozmowie kwalifikacyjnej, którą przeprowadził z nim szef jej gabinetu. Tymczasem sposób przeprowadzenia tej rozmowy – w szczególności tożsamość prowadzącej ją osoby – mógł mieć wpływ na jej wynik, a tym samym na decyzję przewodniczącej o zaproszeniu bądź niezaproszeniu skarżącego na rozmowę.

93 Ponadto, mimo że ostateczna decyzja w sprawie przedmiotowego powołania należała wyłącznie do kolegium Komisji, należy mieć na uwadze, że zgodnie z pkt 5.2.8 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla – jak wskazano w pkt 91 powyżej – decydującą rolę na etapie poprzedzającym powołanie odgrywała przewodnicząca.

94 Z powyższych rozważań wynika, że przeprowadzenie rozmowy kwalifikacyjnej z kandydatem A przez szefa gabinetu przewodniczącej zamiast przez nią osobiście mogło potencjalnie wyrządzić szkodę skarżącemu, wpływając negatywnie na jego sytuację prawną, w związku z czym niezgodność z prawem dotycząca sposobu przeprowadzenia rozmowy może stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

95 Argument Komisji, zgodnie z którym zarzut trzeci jest nieskuteczny, należy w związku z tym oddalić.

– *W przedmiocie niezgodności z prawem decyzji w sprawie polityki równości*

96 W pierwszej kolejności skarżący twierdzi, że uprawnienie do udzielenia upoważnienia przewidziane w decyzji w sprawie polityki równości jest sprzeczne z ogólną zasadą, zgodnie z którą rozmowy kwalifikacyjne z kandydatami powinny być przeprowadzane z przewodniczącą.

97 W tym względzie należy zauważyć, że w myśl pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla kandydaci wybrani przez KDP po zakończeniu drugiego etapu na stanowisko takie jak to, którego dotyczy niniejsza sprawa, muszą zostać przesłuchani przez komisarza nadzorującego – w niniejszym przypadku przez przewodniczącą.

98 Przewidziane w decyzji w sprawie polityki równości uprawnienie przewodniczącej do udzielenia upoważnienia szefowi gabinetu do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej po zakończeniu drugiego etapu ma na celu „zagwarantowanie płynność i szybkość procedur”, pod warunkiem że jest to uzasadnione „nadrzędnymi względami służbowymi”.

99 W zakresie, w jakim uprawnienie do udzielenia upoważnienia stanowi wyjątek od przewidzianej w pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla – dopuszczalny jedynie w należycie uzasadnionych przypadkach – nie podważa ono co do zasady kompetencji przewodniczącej.

100 W drugiej kolejności skarżący utrzymuje, że uprawnienie przewodniczącej do udzielenia upoważnienia do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej nie pozostaje w związku z celem, jaki ma realizować decyzja w sprawie polityki równości.

101 Skarżący nie wyjaśnia jednak, w jaki sposób ten brak związku miałby wpływać na zgodność z prawem decyzji w sprawie polityki równości.

102 W trzeciej kolejności skarżący uważa, że możliwość udzielenia przez przewodniczącą upoważnienia szefowi jej gabinetu do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej po zakończeniu drugiego etapu powinna być traktowana jako rozwiązanie ostateczne w sytuacji, gdy powierzenie tej czynności jednemu z członków Komisji nie jest możliwe.

103 W tym względzie decyzja w sprawie polityki równości, przyjęta w 2020 r., w szczególności w zakresie regulującym uprawnienie przewodniczącej do udzielania upoważnień, stanowi odstępstwo od postanowień pkt 5.2.7 decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, zmienionej w 2007 r.

104 Decyzja w sprawie polityki równości przyjęta w 2020 r., w odróżnieniu od decyzji w sprawie personelu kierowniczego wyższego szczebla, zmienionej w 2007 r., przewiduje możliwość udzielania przez przewodniczącą upoważnienia zarówno szefowi jej gabinetu, jak i członkowi Komisji – bez rozróżnienia i w dowolnej kolejności.

105 Tymczasem należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał, iż przewodnicząca podlega tym samym zasadom udzielania upoważnień co pozostali członkowie Komisji, w przypadku których możliwość delegowania tej kompetencji jest ograniczona wyłącznie do innych członków Komisji, z wyłączeniem szefów ich gabinetów.

106 W czwartej kolejności skarżący uważa, że szef gabinetu przewodniczącej, z uwagi na brak legitymacji politycznej, nie jest uprawniony do przeprowadzania rozmów kwalifikacyjnych z kandydatami na stanowisko głównego doradcy.

107 Skarżący nie powołał się jednak na żaden przepis, który zakazywałby urzędnikowi pełniącemu funkcję szefa gabinetu przewodniczącej przeprowadzania okazjonalnych rozmów kwalifikacyjnych z kandydatami na stanowisko głównego doradcy. Należy też podkreślić, że szef gabinetu jest osobą blisko współpracującą z przewodniczącą, z którą łączy go ścisły stosunek zaufania. W związku z powyższym argument skarżącego w tym zakresie powinien zostać oddalony.

108 Skarżący twierdzi wreszcie, że przewodnicząca udziela upoważnień szefowi jej gabinetu w sposób systematyczny.

109 Argument ten, odnoszący się do sposobu stosowania decyzji w sprawie polityki równości, nie pozwala na stwierdzenie jej niezgodności z prawem. W związku z tym zarzut ten – w zakresie, w jakim odnosi się on do zgodności z prawem decyzji w sprawie polityki równości – należy oddalić.

110 W świetle wszystkich powyższych rozważań zarzut trzeci należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego niezgodności z prawem upoważnienia udzielonego przez przewodniczącą

111 W zarzucie czwartym skarżący kwestionuje zgodność z prawem upoważnienia udzielonego przez przewodniczącą szefowi jej gabinetu do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej z kandydatem A, wskazując, że upoważnienie to zostało udzielone z naruszeniem warunków określonych w decyzji w sprawie polityki równości. W ocenie skarżącego w świetle tych warunków przeprowadzenie rozmowy z kandydatem A przez szefa gabinetu przewodniczącej było wadliwe, przy czym owa wadliwość obciąża całe postępowanie, wpływając tym samym na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

112 Udzielenie upoważnienia szefowi gabinetu przewodniczącej do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej po zakończeniu drugiego etapu nie zostało bowiem należycie uzasadnione nadrzędnymi względami służbowymi. Z uwagi na to, że owo upoważnienie zostało udzielone ustnie, nie ma możliwości poznania jego uzasadnienia. Ponadto brak odpowiedniego opublikowania tej decyzji stanowi naruszenie zasady pewności prawa.

113 Ponadto na gruncie decyzji w sprawie polityki równości przewodnicząca może udzielić takiego upoważnienia szefowi swojego gabinetu wyłącznie w sytuacji, gdy nie jest możliwe udzielenie go w pierwszym rzędzie członkom Komisji.

114 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącego.

115 Komisja uważa przede wszystkim, że argumentacja skarżącego jest bezskuteczna, ponieważ sama okoliczność przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej przez szefa gabinetu przewodniczącej po zakończeniu drugiego etapu nie wywołuje wobec niego skutków prawnych.

116 Komisja uważa ponadto, że decyzja w sprawie polityki równości nie przewiduje obowiązku udzielania upoważnienia przez przewodniczącą szefowi jej gabinetu w formie pisemnej, gdyż wprowadzenie takiego wymogu skutkowałoby nieproporcjonalnym obciążeniem administracyjnym dla przewodniczącej.

– *W przedmiocie skuteczności argumentów przedstawionych przez skarżącego w ramach zarzutu czwartego*

117 Komisja podważa skuteczność zarzutu czwartego w zakresie, w jakim z uwagi na to, że skarżący nie został zaproszony na rozmowę z przewodniczącą, ten etap postępowania w sprawie naboru nie wywoływał jej zdaniem wobec niego żadnych skutków prawnych. Ponadto wydanie zaskarżonej decyzji należy do wyłącznej prerogatywy kolegium Komisji.

118 Z powodów przedstawionych już w pkt 88–94 powyżej tę argumentację należy oddalić.

– *W przedmiocie niezgodności z prawem upoważnienia udzielonego przez przewodniczącą*

119 Skarżący podnosi, że upoważnienie do przeprowadzenia rozmowy udzielone przez przewodniczącą szefowi jej gabinetu nie zostało należycie uzasadnione nadrzędnymi względami służbowymi, a ponadto niezachowanie formy pisemnej uniemożliwia dokonanie oceny istnienia przesłanek uzasadniających jego udzielenie.

120 W tym względzie należy, po pierwsze, stwierdzić, że brzmienie decyzji w sprawie polityki równości nie nakłada na przewodniczącą obowiązku zachowania formy pisemnej w przypadku udzielenia szefowi jej gabinetu upoważnienia do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej.

121 Po drugie, decyzja w sprawie polityki równości uzasadnia możliwość udzielania przez przewodniczącą upoważnień do dokonywania określonych czynności potrzebą „usprawnienia niektórych aspektów postępowania w sprawie naboru personelu kierowniczego wyższego szczebla w celu zapewnienia jego sprawnego i szybkiego przebiegu”. Wymóg szybkości został również wyraźnie określony w wytycznych dotyczących postępowania w sprawie naboru personelu kierowniczego, które w pkt 5.2 stanowią, że „[g]abinety powinny dążyć do organizowania rozmów kwalifikowanych z wstępnie wybranymi kandydatami niezwłocznie [oraz że same] rozmowy kwalifikacyjne powinny odbyć się w terminie jednego miesiąca od przekazania dokumentacji przez sekretariat KDP”. W ocenie Komisji wprowadzenie systemowego wymogu udzielania upoważnień wyłącznie w formie pisemnej mogłoby pozostawać w sprzeczności z celem zapewnienia sprawności i szybkości przebiegu postępowania, do którego zmierza decyzja w sprawie polityki równości.

122 Niemniej jednak, jak przypomniano w pkt 91 powyżej, przewodnicząca odgrywa decydującą rolę w postępowaniu w sprawie naboru na stanowiska kierownicze wyższego szczebla, takie jak to rozpatrywane w niniejszej sprawie. W tym kontekście decyzja w sprawie polityki równości przewiduje, że „rozmowy z kandydatami na stanowisko […] kierownicze wyższego szczebla w jednej ze służb przewodniczącej wyłonionymi przez KDP są przeprowadzane osobiście przez przewodniczącą”. Decyzja w sprawie polityki równości co do zasady przyznaje zatem przewodniczącej wyłączną prerogatywę w zakresie wyboru urzędników wyższego szczebla, którzy jej podlegają, w celu nawiązania z nimi stosunku pracy opartego na zaufaniu, biorąc pod uwagę wysoki poziom odpowiedzialności związany ze sprawowaniem takiego stanowiska.

123 Mając to na uwadze, decyzja w sprawie polityki równości uzależnia możliwość udzielania przez przewodniczącą upoważnienia do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej od wystąpienia „przypadków należycie uzasadnionych nadrzędnymi względami służbowymi”. Udzielenie tego rodzaju upoważnienia bez wykazania spełnienia tej przesłanki jest niemożliwe.

124 Tymczasem w niniejszej sprawie, w zakresie, w jakim – jak twierdzi Komisja – przewodnicząca udzieliła szefowi swojego gabinetu upoważnienia do przeprowadzenia rozmowy z kandydatem A, przy czym upoważnienie to nie zostało udzielone na piśmie ani w żaden inny sposób udokumentowane, Sąd nie jest w stanie zweryfikować, na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy, istnienia i zasadności okoliczności stanowiących „nadrzędne względy służbowe”, które mogłyby „należycie uzasadniać” udzielenie wspomnianego upoważnienia. Ponadto, zapytana o to przez Sąd na rozprawie, Komisja nie przedstawiła żadnych konkretnych powodów, które skłoniły przewodniczącą do powierzenia szefowi jej gabinetu zadania przeprowadzenia rozmowy z kandydatem A.

125 Komisja nie wskazała bowiem, jakie konkretnie nadrzędne względy służbowe uniemożliwiły przewodniczącej przeprowadzenie rozmowy z kandydatem A w terminie miesiąca po przekazaniu przez sekretariat KDP dokumentacji jego kandydatury, zgodnie z pkt 5.2 wytycznych dotyczących postępowania w sprawie naboru personelu kierowniczego, o których mowa w pkt 121 powyżej.

126 Ponieważ Komisja nie wykazała, że udzielenie przez przewodniczącą upoważnienia szefowi jej gabinetu do przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej było podyktowanie „nadrzędnymi względami służbowymi", udzielenie tego upoważnienia należy uznać za naruszające warunki określone w decyzji w sprawie polityki równości.

127 W odniesieniu do kwestii, czy takie naruszenie decyzji w sprawie polityki równości może skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem szeroki zakres uznania przysługujący organowi powołującemu w ramach postępowania w sprawie naboru na stanowisko do obsadzenia o wysokiej grupie zaszeregowania wiąże się z obowiązkiem przestrzegania przez ten organ gwarancji wynikających z porządku prawnego Unii w ramach postępowania administracyjnego, a przede wszystkim z obowiązkiem starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy. Korzystanie z przysługującego uznania musi odbywać się z poszanowaniem wszystkich właściwych regulacji, w tym nie tylko ogłoszenia o wolnym stanowisku, lecz również uregulowań proceduralnych przyjętych przez samą instytucję w celu wykonywania tego uznania. Brak przestrzegania przez instytucję zasad proceduralnych ustanowionych przez nią w odniesieniu do przyjęcia aktu stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, pkt 61, 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

128 Ponadto jeżeli sąd Unii stwierdzi, że badany przez niego akt nie został przyjęty prawidłowo, powinien wyciągnąć konsekwencje z naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i stwierdzić nieważność aktu obarczonego taką wadą (wyrok z dnia 30 maja 2024 r., Vialto Consulting/Komisja, C-130/23 P, EU:C:2024:439, pkt 55). Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, które mają zasadnicze znaczenie dla pewności prawa, również skutkuje stwierdzeniem nieważności wadliwego aktu, bez konieczności wykazywania, że doszło do powstania szkody (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

129 W niniejszej sprawie decyzja w sprawie polityki równości stanowi część przepisów proceduralnych, których Komisja była zobowiązana przestrzegać w toku prowadzenia rozpatrywanego postępowania w sprawie naboru.

130 Ponadto, jak wskazano w pkt 92–94 powyżej, wyniki rozmów przeprowadzonych po zakończeniu drugiego etapu mają bezpośredni wpływ na treść rekomendacji sporządzonej przez przewodniczącą, a tym samym oddziałują na ostateczną decyzję kolegium Komisji o powołaniu.

131 Wynika z tego, że naruszenie decyzji w sprawie polityki równości stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji.

132 Należy zatem uwzględnić zarzut czwarty i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji bez konieczności orzekania w przedmiocie wniosków skarżącego o zastosowanie środków organizacji postępowania.

W przedmiocie żądania odszkodowawczego

133 Skarżący domaga się zasądzenia na jego rzecz kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Kwota ta uwzględnia fakt, że postępowanie w sprawie naboru zostało przeprowadzone wadliwie, że Komisja odmówiła usunięcia zarzucanych wad tego postępowania oraz że postępowanie to doprowadziło do poważnego uszczerbku na reputacji zawodowej skarżącego.

134 Skarżący twierdzi również, że gdyby został powołany na stanowisko głównego doradcy prawnego, od dnia 1 lutego 2023 r. przysługiwałoby mu wyższe wynagrodzenie.

135 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącego.

136 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii jest uzależnione od spełnienia szeregu przesłanek, a mianowicie: (i) bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, (ii) rzeczywistego charakteru szkody oraz (iii) istnienia związku przyczynowego między tym zachowaniem a podnoszoną szkodą. Te trzy przesłanki mają charakter kumulatywny, co oznacza, że niespełnienie którejkolwiek z nich wyklucza możliwość przypisania Unii odpowiedzialności (zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., XH/Komisja, T-511/18, EU:T:2020:291, pkt 161 i przytoczone tam orzecznictwo).

137 W niniejszym wyroku stwierdzono, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, co oznacza, że spełniona została pierwsza z przesłanek wymienionych w pkt 136 powyżej.

138 Co się tyczy drugiej przesłanki, o której mowa w pkt 136 powyżej, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy krzywdą (szkodą niemajątkową) a szkodą majątkową.

139 Co się tyczy krzywdy, której naprawienia domaga się skarżący, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w przypadku gdy żądanie zadośćuczynienia opiera się na niezgodności z prawem aktu, którego nieważność została stwierdzona – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – samo stwierdzenie nieważności przez Sąd stanowi co do zasady odpowiednie i wystarczające zadośćuczynienie za ewentualnie doznaną krzywdę, chyba że strona skarżąca wykaże, że poniosła krzywdę, której nie można w pełni naprawić przez samo stwierdzenie nieważności. W związku z tym zostało orzeczone, że jeżeli stwierdzenie nieważności aktu jest pozbawione jakiejkolwiek skuteczności, nie może ono samo w sobie stanowić stosownego i wystarczającego zadośćuczynienia za wszelką krzywdę wyrządzoną przez ten akt (zob. wyrok z dnia 14 grudnia 2022 r., SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, pkt 108, 109 i przytoczone tam orzecznictwo).

140 W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, że doznał krzywdy, której nie można w pełni naprawić poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

141 W szczególności wbrew twierdzeniom skarżącego nie zostało wykazane, iż stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji skutkowałoby automatycznym przywróceniem kandydata A na stanowisko.

142 Żądanie skarżącego dotyczące zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia za krzywdę należy zatem oddalić jako bezzasadne.

143 Co się tyczy podnoszonej szkody majątkowej, należy uznać, że skarżący domaga się w istocie odszkodowania z tytułu utraty szansy zatrudnienia na rozpatrywanym stanowisku.

144 Zgodnie z orzecznictwem utrata szansy stanowi szkodę podlegającą naprawieniu, pod warunkiem że jest ona wystarczająco poparta dowodami (zob. podobnie wyrok z dnia 10 listopada 2010 r., OHIM/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, pkt 104).

145 Skarżący twierdzi, że gdyby został wybrany na rozpatrywane stanowisko, zostałby powołany do grupy zaszeregowania AD 15, podczas gdy w chwili wydania zaskarżonej decyzji zajmował grupę zaszeregowania AD 14, stopień 2. W jego ocenie poniósł on szkodę odpowiadającą różnicy między wynagrodzeniem podstawowym w tych dwóch grupach zaszeregowania, począwszy od dnia, w którym zaskarżona decyzja stała się skuteczna.

146 Takie twierdzenie, zakwestionowane zresztą przez Komisję, nie zostało poparte przez skarżącego żadnymi dowodami. W szczególności nie wykazano, że skarżący zostałby zatrudniony na rozpatrywanym stanowisku w grupie zaszeregowania AD 15, a nie w grupie zaszeregowania AD 14. W związku z tym skarżący nie przedstawił dowodu na istnienie rzeczywistej i pewnej szkody.

147 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem utrata szansy może stanowić podstawę roszczenia odszkodowawczego wyłącznie wówczas, gdy ma charakter rzeczywisty i ostateczny (zob. wyrok z dnia 14 grudnia 2022 r., SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo). W tym względzie należy zauważyć, że choć przewodnicząca mogła zaprosić skarżącego na rozmowę kwalifikacyjną, w przypadku gdyby rozmowa z kandydatem A okazała się niezadowalająca, to równie dobrze mogła zdecydować się na zaproszenie innego kandydata, który nie został wybrany przez KDP po zakończeniu drugiego etapu. W niniejszej sprawie nie można zatem przyjąć poważnego charakteru utraty szansy, na którą powołuje się skarżący.

148 Wynika z tego, że żądanie naprawienia szkody majątkowej należy oddalić jako bezzasadne.

149 Z powyższych rozważań wynika, że żądanie odszkodowawcze należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

150 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

151 Ponieważ Komisja w istocie przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącego – orzec, że Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącego.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 stycznia 2023 r. w sprawie powołania głównego doradcy prawnego zespołu służby prawnej Komisji ds. polityki handlowej i Światowej Organizacji Handlu.**

2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

3) Komisja pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Jamesa Fletta.

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 lipca 2025 r.

Podpisy